Spis 1 Afs 100/2010 byl spojen se spisem 1 Afs 82/2010 a pod touto spisovou značkou bylo rozhodnuto takto:

1 Afs 82/2010 - 99

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **TIPGAMES, a. s.**, se sídlem Praha 1, Václavské náměstí 56/802, zastoupené JUDr. Danou Kořínkovou, Ph.D., LL.M., advokátkou se sídlem Peckova 9, Praha 8, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Praze,** se sídlem Praha 2, Žitná 12, o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 4. 2008, čj. 2595/08-1300-506729, ze dne 14. 5. 2008, čj. 2846/08-1300-506729, ze dne 5. 6. 2008, čj. 3367/08-1300-506729, ze dne 4. 9. 2008, čj. 5189/08-1300-506729, ze dne 4. 9. 2008, čj. 5191/08-1300-506729, ze dne 1. 10. 2008, čj. 5594/08-1300-506729 a ze dne 21. 10. 2008, čj. 5980/08-1300-506729, v řízení o kasačních stížnostech podaných proti rozsudkům Městského soudu v Praze ze dne 4. 5. 2010, čj. 11 Ca 376/2008 - 48 a ze dne 5. 5. 2010, čj. 10 Ca 150/2008 - 127,

takto:

I. Věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 1 Afs 82/2010 a sp. zn. 1 Afs 100/2010 **se spojují** ke společnému projednání. Nadále budou vedeny pod sp. zn. 1 Afs 82/2010.

II. Kasační stížnosti **se zamítají.**

III. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.
Vymezení věci a dosavadní postup

[1] Žalobkyně uplatňuje nárok na nadměrný odpočet daně z přidané hodnoty. Tvrdí, že v platném zákoně o dani z přidané hodnoty existují dva konkurující výklady zákona. Správce daně i žalovaný měl, podle tvrzení žalobkyně, v této situaci aplikovat pro ní výhodnější výklad zákona. Zrušením derogačních ustanovení totiž došlo podle žalobkyně k "oživení" ustanovení téhož zákona, které předtím pozbyly platnosti. Měly tedy být, jako pro ní výhodnější, aplikovány.

[2] Platebními výměry, které vydal Finanční úřad v Berouně (správce daně), byla žalobkyni vyměřena daň z přidané hodnoty. Současně byl přiznán žalobkyni nárok na nadměrný odpočet v nižších částkách, než uplatňovala v daňových přiznáních. Proti platebním výměrům podala žalobkyně odvolání. Žalovaný odvolání zamítl rozhodnutími uvedenými v záhlaví tohoto rozsudku.

[3] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobami k Městskému soudu v Praze. Ten je svými rozsudky zamítl. Poukázal přitom na hojnou prejudikaturu v obdobných případech. Z ní plyne, že zákon je součástí právního řádu za podmínky, že je platný. Pokud platnosti pozbude, přestává být jeho součástí. V daném případě ustanovení, která prokazatelně pozbyla platnosti, nemohla jí znovu nabýt způsobem, který žalobkyně dovozuje. Městský soud odmítl v souvislosti s hypotetickým "oživením" příslušných ustanovení také další argumentaci žalobkyně, podle níž po novele zákona existují dvě odlišná konkurující ustanovení zákona.

II.
Stručné shrnutí argumentů obsažených v kasačních stížnostech

[4] V kasačních stížnostech žalobkyně (dále jen "stěžovatelka") namítala nepřezkoumatelnost daných rozsudků spočívající v nedostatečném odůvodnění, a to ve vypořádání argumentace ohledně otázky derogace předpisů a také otázky úmyslu zákonodárce při přijetí novely zákona o dani z přidané hodnoty, zákona č. 109/2006 Sb.

[5] Podle stěžovatelky městský soud dostatečně nezdůvodnil svůj právní názor, v němž zpochybnil podobnost postupu zákonodárce s postupem Ústavního soudu rozhodujícího o zrušení právních předpisů nebo jejich jednotlivých ustanovení. Zrušení derogačního ustanovení zákonodárcem má mít analogické důsledky jako pravomoc Ústavního soudu.

[6] Dále bylo stěžovatelkou vytýkáno městskému soudu, že se vůbec nezabýval jejími argumenty týkajícími se úmyslu zákonodárce při přijímání novelizačního předpisu. Neaplikoval teleologický výklad novely, nezohlednil rozpravu při projednávání návrhu novely v obou komorách parlamentu. Z ní je zřejmé, že zákonodárce si byl vědom dopadu pozměňovacího návrhu.

[7] Stěžovatelka polemizuje s názorem městského soudu, který rozlišuje platnost a účinnost předpisu. Kritizuje hodnocení soudu, které je čistě hypotetické. Zákonodárce v praxi nedbá na striktní rozlišování pojmů "platnost" a "účinnost", dokonce je používá ve stejném významu. Faktické legislativní důsledky jsou u časového omezení platnosti a účinnosti stejné. Městský soud nerozlišuje legislativní techniku, která naopak rozlišuje pojmy "zrušovat" a "pozbývat platnosti".

[8] Stěžovatelka opakuje svá tvrzení z předchozího řízení, že od 1. 4. 2006 je součástí právního řádu ustanovení § 51 odst. 1 písm. j) ve spojení s § 60 zákona o DPH. Zároveň je znovu součástí platného právního řádu také § 51 odst. 1 písm. i) spolu s § 68 odst. 10 zákona o DPH. To nastalo zrušením ustanovení § 113 písm. b) zákona o DPH. Stěžovatelka pak aplikuje pro sebe výhodnější ze dvou ustanovení zákona, a to § 68 odst. 10. Ten je pro daný případ také speciální. Finanční orgány měly možnost si vybrat, jaké ze dvou konkurujících ustanovení budou aplikovat. V konfliktu dvou výkladů měly podle obecných pravidel daňové správy volit takové prostředky, které daňový subjekt nejméně zatěžují. Stěžovatelka odkazuje na rozhodovací praxi NSS (rozsudek čj. 2 Afs 24/2005 - 44), podle které umožňuje-li zákon více rovnocenně přesvědčivých výkladů, je nutno použít ten, který je vůči daňovému subjektu mírnější. Stěžovatelka nakonec namítala, že uvedeným postupem správce daně i žalovaného došlo k porušení č. 4 a č. 11 Listiny základních práv a svobod. Došlo totiž k daňovému zatížení nad rámec stanovený zákonem a tím porušení práva vlastnit a užívat majetek.

III.
Stručné shrnutí vyjádření žalovaného

[9] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti shrnul skutkové okolnosti případu. Nově poukázal na chybu stěžovatelky, která v podání označila žalovaného jako Finanční ředitelství pro hl. m. Prahu. Příslušným subjektem však je Finanční ředitelství v Praze. Dále odkázal na své vyjádření v předešlém řízení u městského soudu.

IV.
Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[10] Obě stěžovatelkou podané kasační stížnosti se týkají skutkově i právně obdobných případů, totožné jsou i kasační námitky a vyjádření žalovaného ke kasačním stížnostem. Žalovaný svá rozhodnutí odůvodnil rovněž totožně. Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky § 39 s. ř. s. pro spojení věcí ke společnému projednání. Proto rozhodl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

[11] Kasační stížnosti nejsou důvodné.

[12] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozsudky městského soudu v rozsahu a z důvodů v kasační stížnosti uvedených, neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.).

[13] Co se týče vymezení žalovaného, stěžovatelka v doplněních obou kasačních stížností opravila chybu v psaní, a upřesnila, že žalovaným je v této věci Finanční

ředitelství v Praze. Tak je ostatně žalovaný označen též v obou napadených rozsudcích městského soudu.

[14] Soud se nejdříve vypořádal s námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudků [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., **IV.A.**]. Teprve po vyřešení této otázky se mohl zabývat námitkou nezákonnosti rozsudků podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (**IV.B.**). Soud nakonec dospěl k závěru o neexistenci dvojího možného výkladu zákona o DPH, potažmo o neporušení základního práva stěžovatelky (**IV.C.**).

IV.A.
Nepřezkoumatelnost rozsudků městského soudu

[15] V daném případě stěžovatelka namítala, že městský soud dostatečně nezdůvodnil, proč nelze srovnat proces zrušení zákona zákonodárcem a tzv. negativní zákonodárství Ústavního soudu. Dále městskému soudu vytýká, že se nezabýval účelovým výkladem s ohledem na okolnosti projednávání novely zákona v parlamentu, která způsobila tuto situaci.

[16] Soud neshledává námitku nedostatečného odůvodnění rozsudků městského soudu jako důvodnou. Městský soud dostatečně vysvětluje v obou rozsudcích, v téměř identických pasážích, proč a v čem neshledává analogii mezi tzv. negativním zákonodárstvím ÚS a pravomocí zákonodárce. Sama stěžovatelka s uvedeným právním názorem městského soudu v kasační stížnosti polemizuje, což by v případě absence jakéhokoliv odůvodnění z povahy věci nebylo možné. Namítá nesprávné posouzení několika právních otázek a tato otázka je jednou z nich. Soud považuje vypořádání městského soudu v jeho rozsudcích s námitkami za dostačující. Konstantní judikatura zdejšího soudu přitom za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí považuje takové rozhodnutí, v němž se soud s žalobním bodem vůbec nevypořádal; k tomu srov. především rozsudek ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44 (publ. též pod č. 689/2005 Sb. NSS).

IV.B.
Správnost výkladu práva

[17] Jádro hlavní námitky spočívá v údajném nesprávném posouzení právní otázky, která ustanovení zákona mají být aplikována na danou skutkovou situaci. Předpokladem úspěšnosti této námitky je tvrzené znovunabytí platnosti částí zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“). V následujícím textu soud vychází ze své početné judikatury, v prvé řadě z rozsudku ve věci stejné stěžovatelky ze dne 14. 5. 2009, čj. 1 Afs 26/2009 - 109 (věc *TIPGAMES I*). Sérii rozhodnutí zdejšího soudu zahájil již rozsudek ze dne 31. 12. 2008, čj. 8 Afs 58/2008 - 65 (věc *VIKTORIAPLAY I*), dále ji pak rozvinul rozsudek ze dne 17. 4. 2009, čj. 2 Afs 131/2008 - 137, publ. pod č. 1847/2009 Sb. NSS (věc *FORTUNA sázková kancelář I*). Tuto judikaturu následovaly rozsudky ze dne 30. 4. 2009, čj. 9 Afs 70/2008 – 130 (*TIPSPORT a. s.*), ze dne 30. 4. 2009, čj. 8 Afs 22/2009 - 77 (*VIKTORIAPLAY II*), ze dne 14. 5. 2009, čj. 2 Afs 53/2009 - 122 (*FORTUNA sázková kancelář II*), ze dne 19. 11. 2009, čj. 5 Afs 67/2009 -65 (*SYNOT TIP*), ze dne 30. 11. 2009, čj. 8 Afs 72/2009 - 97 (*VIKTORIAPLAY III*), ze dne 21. 12. 2009, čj. 2 Afs 133/2008 – 91

(*CHANCE*), ze dne 18. 2. 2010, čj. 7 Afs 61/2009 – 145 (*SAZKA I*), rozsudek NSS ze dne 25. 2. 2010, čj. 7 Afs 10/2010 – 132 (*SAZKA II*), ze dne 4. 6. 2010, čj. 5 Afs 23/2010 - 180 (*SLOT Game I*), ze dne 4. 6. 2010, čj. 5 Afs 1/2010 – 163 (*SLOT Game II*) a ze dne 13. 12. 2010, čj. 5 Afs 86/2010 – 63 (*Sázková kancelář*).

IV.B.1.
Rozdíl mezi zrušením předpisu a pozbytím platnosti předpisu

[18] Předně nutno zdůraznit, že stěžovatelkou namítaný rozdíl ve významu slov "pozbytí platnosti" a "zrušení" nemá oporu v právní teorii ani praxi (srov. např. Knapp, V. Teorie práva, Praha, C.H. Beck 1995, s. 163 – 164; Boguszak, J. - Čapek, J. – Gerloch, A. Teorie práva, Praha, Eurolex Bohemia 2001, s. 85; Kysela, J. Na okraj platnosti, účinnosti a retroaktivity zákonů, Právní rozhledy č. 22/2005, s. 812). Nemá oporu ani v legislativních pravidlech, byť stěžovatelka tvrdí opak (bod [20] níže). Zrušovací ustanovení jsou v systematice předpisů oddělována od přechodných ustanovení na konci předpisu, což má i svůj legislativní význam. Termín "zrušení" se nepoužíval a nepoužívá v kontextu ustanovení právě přijímaného předpisu, ale na derogaci předcházejících, minulých předpisů, které jsou novou normou výslovně překonány a rušeny. Není proto správný argument stěžovatelky, že zákonodárce měl použít výraz "zrušení" namísto "pozbytí platnosti" v přechodných ustanoveních. Pozbytí platnosti má pro aplikaci předpisu stejné účinky jako zrušení, používá se však směrem do budoucnosti, kdy se upravuje omezení platnosti jednotlivých ustanovení v rámci daného předpisu. Dané ustanovení tedy nebude od určité doby součástí právního řádu. Naopak zrušující ustanovení se používá v situacích, když se upravuje konec platnosti a účinnosti předpisu jiného, a to chronologicky staršího.

[19] Zrušovací ustanovení jsou používána moderní legislativní technikou. Z historického pohledu nebyla u starších právních předpisů skoro vůbec používána. V 19. století neexistovala v tomto ohledu ani jednotná terminologie. Kupříkladu trestní kodex, vydaný pod č. 117/1852 ř. z., ve svém uváděcím patentu označoval zrušení starších předpisů jako „odejmutí platnosti". Starý spolkový zákon č. 253/1852 ř. z. zase používal výraz „pozbytí moci". A nařízení presidenta zemské politické správy na Moravě ze dne 5. listopadu 1923, č. 38/1923 mor. zem. zákoníku mluví o „pozbytí platnosti" dosavadních předpisů upravujících stejnou materii, pokud odporují novému předpisu. Na pozadí těchto vybraných příkladů tak lze ilustrovat, že se v průběhu doby používaly v naší legislativě různé výrazy pro stejné instituty (obecně k vývoji publikace právních předpisů, včetně rozdílů mezi instituty platnosti a účinnosti, srov. Bobek, M. Publikace obecně závazných právních předpisů v historickém a srovnávacím pohledu. Jurisprudence 1/2007, s. 13 - 21, Jurisprudence 2/2007, s. 11 – 18).

[20] Legislativní pravidla vlády ČR (dále jen "legislativní pravidla"), přijatá usnesením vlády č. 188/1998 ze dne 19. března 1998, ve znění pozdějších změn, jsou jediným předpisem upravujícím tvorbu naší legislativy po technické stránce. Legislativní pravidla mají svou praktickou váhu a validitu při tvorbě zákonů, nejsou však obecně závazným předpisem. Rozlišují v systematice právního předpisu přechodná ustanovení (čl. 51 legislativních pravidel), zrušovací ustanovení (čl. 52) a ustanovení o nabytí účinnosti a pozbytí platnosti (čl. 53). I z legislativních pravidel vyplývá, že výrazy "pozbytí platnosti" a "zrušení" se v moderní legislativní technice rozlišují. Nejvyšší správní soud ani městský

soud však toto nezpochybňují. Podstatné je, že z právního hlediska oba instituty mají shodné účinky. V obou případech předpis nebo jeho část přestává být platným a účinným. Tím je plně vyřazen z právního řádu. Rozdíl je jen v tom, v jakých situacích se používají (srov. výše bod [18]).

[21] Stěžovatelka zpochybňuje ustanovení o pozbytí platnosti tím, že je zařazeno do paragrafu, jenž je nadepsán „účinnost". K tomu lze jen stručně uvést, že právně závazný je samotný normativní text předpisu, ne již nadpisy ustanovení nebo poznámky pod čarou. Nadpisy nad ustanoveními předpisu jsou jen jakousi pomůckou navíc vůči čtenáři, nikoliv závazným textem předpisu [viz Knapp, V. Teorie práva, C. H. Beck, Praha 1995, s. 128, shodně např. nález sp. zn. II. ÚS 485/98 ze dne 30. 11. 1999 (N 173/16 SbNU 259)]. Povinností adresáta normy je číst normativní větu příslušného ustanovení, nikoliv jen nadpis, který slouží pouze k jeho orientaci a je vytvořen jaksi navíc jako orientační pomůcka.

[22] Dále, v souvislosti s terminologií ohledně platnosti a účinnosti předpisu a jeho způsobilosti být součástí právního řádu, je možno citovat i prejudikaturu z bohaté rozhodovací praxe v této právní otázce, cit. v bodě [17] shora. Velmi vyčerpávající argumentaci na téma zrušení derogačních ustanovení a pozbytí platnosti dává zejména rozsudek zdejšího soudu ve věci *FORTUNA sázková kancelář I* v bodech 39 – 49 (citován v bodě [17] shora).

[23] Zákon č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů nedefinuje co je platnost nebo účinnost. Jen konstatuje, kdy nabývá předpis platnosti a účinnosti. Ani jiné obecně závazné předpisy neupravují definici těchto institutů. V právní praxi a teorii jde však o pojmy konsensuální povahy. Pokud předpis pozbývá platnosti, jednou pro vždy je vyřazen z rámce právního řádu. Naopak u účinnosti je teoreticky možné, že bude časově vymezena v určitých intervalech. Může nastat časové období, kdy účinnost je pozastavena, posléze však opět může vyvolávat právní následky. Zákonodárce však v nyní posuzovaném případě nehovořil o pozbytí účinnosti, ale o pozbytí platnosti, čímž jasně a definitivně uzavřel možnost jakéhosi „oživení" daných ustanovení.

[24] Názor vyplývající z dnes již ustálené judikatury NSS je v plném souladu s názory právní doktríny. Podle právního teoretika Hanse Kelsena zrušení platnosti normy staré a stanovení nové normy jsou dva různé akty. Derogační norma nemůže *„platit sama pro sebe, ale pouze jen ve vztahu k jiné normě, k normě, jejíž platnost se zrušuje. Derogující normy jsou v tomto smyslu normy nesamostatné.*" (Kelsen, H. Všeobecná teorie norem. Brno, Masarykova univerzita 2000, s. 119). Z těchto premis lze vyvodit závěry významné též pro nyní souzenou věc. *„Derogace se týká platnosti normy, ne však aktu jejího stanovení. Poněvadž se derogační norma nevztahuje na chování, nemůže být jako jiné normy dodržována a užívána. Proto nemůže být též porušena. Splnila-li svoji funkci, tj. ztratila-li norma, na kterou se vztahuje, svoji platnost, ztrácí derogující norma ve vztahu k normě, jejíž platnost zrušila, svoji platnost. Její platnost nemůže být proto v poměru k normě, jejíž platnost právě zrušila, též být zrušena; je v ohledu k této zrušené normě nezrušitelná. Pokus zrušit platnost jedné – druhou normu rušící – normy ve vztahu k této zrušené normě pouhou zrušující normou, by byl neúčinný*" (s. 119-120). Z toho pak Kelsen dovozuje nevyhnutelný závěr, shodný plně s judikaturou NSS: *„Norma, jejíž platnost byla právě zrušena derogační normou, může být*

uvedena v platnost jen normou, která má stejný obsah, jako byl obsah zrušené normy. Ba v podstatě nemůže být vůbec nikdy uvedena v platnost. Norma, která je uvedena v platnost, je jiná než norma, jejíž platnost byla zrušena, i když má stejný obsah" (s. 120).

IV.B.2.
Účel novely zákona a „úmysl" zákonodárce

[25] Stěžovatelka též argumentovala úmyslem zákonodárce při přijímání zákona č. 109/2006 Sb., který novelizoval zákon o DPH a zrušil derogační ustanovení. Připouští, že o novele neproběhla rozprava při jejím prvním projednávání v Poslanecké sněmovně, odkazuje však na jednání v Senátu a na rozpravu v Poslanecké sněmovně po vrácení novely Senátem.

[26] K tomu lze uvést, že subjektivní názor individuálního člena parlamentu z debaty při projednávání, co podle něj bude či nebude platnou právní normou, nelze automaticky a bez dalšího zaměňovat s úmyslem zákonodárce. Navíc pokud je subjektivní názor člena zákonodárného sboru v rozporu s přijatým textem právního předpisu, je rozhodující význam tohoto textu, nikoliv mylné názory několika členů parlamentu. K tomu lze stěžovatelku v detailech odkázat na rozsudek v její prvé věci. Zákonodárce, jemuž je nutno přičítat racionálnost, měl v tomto případě zřejmě v úmyslu odstranit nadbytečný text zákona o DPH (bod 24 rozsudku čj. 1 Afs 26/2009 – 109).

IV.B.3.
Srovnání účinků zrušení derogačním normy zákonodárcem a Ústavním soudem

[27] Stěžovatelka argumentuje analogií s "oživováním" ustanovení občanského zákoníku po zrušení části zákona Ústavním soudem, který původně derogoval tato ustanovení a odkazuje na příslušnou judikaturu [nález sp. zn. Pl. ÚS 2/02 ze dne 9. 3. 2004 (N 35/32 SbNU 331; 278/2004 Sb.)]. Toto srovnání není na místě. Na jedné straně stojí situace, kdy Ústavní soud zcela výjimečně ruší novelu zákona pro protiústavnost procesního postupu přijetí této novely, za předpokladu, že novelizovaná úprava samotná protiústavní není. Na straně druhé situace, která je předmětem souzené věci, tedy zrušení derogační normy zákonodárcem. Obě situace nelze rozumně srovnávat. Ústavní soud je oním příslovečným „negativním zákonodárcem", který pravomocí vytvářet nové normy vůbec nedisponuje. Zákonodárce je oproti Ústavnímu soudu ve zcela odlišné pozici, neboť jeho stěžejní pravomocí je právě vytvářet právní předpisy.

IV.B.4.
Argumentace automatizovanými systémy právních informací

[28] Stěžovatelka v kasačních stížnostech odkazuje na to, že shodně jako ona důsledky novely zákona o DPH posoudil i systém právních předpisů ASPI, „jenž je nejuznávanějším [...] aktualizovaným systémem právních předpisů".

[29] K tomu lze uvést následující. Znění právních předpisů, které se nachází v automatizovaných systémech právních informací, jako je např. ASPI, neposkytuje

adresátům norem právně závaznou informaci o tom, jaké právo platí. Ostatně v době rozhodování této věci systém ASPI uvádí jiné znění, než které tvrdí stěžovatelka ve svých dvou podáních (NSS nicméně nezpochybňuje, že dříve v tomto systému bylo znění, kterého se stěžovatelka dovolává – srov. k tomu bod 27 rozsudku v její prvé věci, čj. 1 Afs 26/2009 – 109, cit. v bodě [17] shora). I to dokazuje, že se nelze spoléhat na závazné znění právních předpisů v systémech, které nejsou veřejnou mocí provozovány, kontrolovány, licencovány ani schváleny jako poskytovatelé závazného oficiálního znění předpisů. Právní informační systémy jsou aktualizovány pravidelně; provozovatel může kdykoliv upravit znění předpisů uvnitř databáze, pokud se domnívá, že je třeba opravy.

[30] To lze doložit také porovnáním různých automatizovaných systémů právních informací, které jsou k dispozici na trhu. Disponují odlišnými texty stejného ustanovení ke stejnému datu. Dotčený § 51 odst. 1 písm. i) a § 68 odst. 10 zákona o DPH je např. v systému ASPI (DVD instalace, nakladatelství Wolters Kluwer ČR), stavu aktualizace k 31. 12. 2010, uváděn jako platný a účinný k datu 31. 12. 2004 a zrušený již od data 1. 1. 2005. Obdobná data bylo od počátku dohledat v systému právních informací LexGalaxy (provozuje Epsilon Delta; viz rozsudek v prvé stěžovatelčině věci, čj. 1 Afs 26/2009 – 109). Naopak v informačním systému Beck-online (http://www.beck-online.cz, nakladatelství C.H.Beck), akt. online stav k 1. 2. 2011, jsou stejná ustanovení uváděna sice také jako platná a účinná k 31. 12. 2004, ve znění účinném od data 1. 1. 2005 zrušena. K znění od 1. 4. 2006 je napsáno, že dané ustanovení bylo zrušeno § 113 písm. b) tohoto zákona, je však přidána poznámka zpracovatele systému, že „Zákonem č. 109/2006 Sb. bylo ustanovení § 113 písm. b) tohoto zákona zrušeno a dle našeho názoru pominulo tímto okamžikem i zrušení ustanovení § 51 odst. 1 písm. i). Pro informaci uvádíme původní text písm. i).“ Analogická je poznámka i u druhého diskutovaného paragrafu. Zde si tedy vydavatel osoboval právo vyjádřit svůj čistě soukromý právní názor na platnost daného ustanovení. V tomto případě tedy nakladatel uvádí znění, jak vyplývá ze zákonného výkladu, ale zároveň jasně říká, že tento výklad je dle něj špatný a poskytuje alternativní znění. Na okraj možno pro zajímavost zmínit, že v dalším automatizovaném systém právních informací Fulsoft plus (http://plus.fulsoft.cz, nakladatelství Verlag Dasshoffer) v aktualizovaném stavu k 1. 2. 2011 jsou dotčená ustanovení dokonce ve stejném znění před 1. 1. 2005 i po tomto datu, stejně jako od 1. 4. 2006.

[31] Tento srovnávací exkurz jasně ukazuje, jak rozdílná znění poskytují různí provozovatelé informačních systémů. Jejich informativní úplné znění předpisů nelze dávat na roveň, či dokonce zaměňovat s oficiálním zněním. Zásadním problémem, ovšem problémem mimo pravomoc soudní moci, tak zůstává, že stát nenabízí vlastní elektronické úplné znění právních předpisů v závazné formě.

IV.C.
Dvojí výklad zákona o DPH a porušení základních práv stěžovatelky

[32] Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem tak nelze dovodit, že by zákon o DPH nabízel v souvislosti s odpočtem DPH u loterií a jiných podobných her dvojí výklad. Proto nebylo na místě aplikovat údajný alternativní výklad pro stěžovatelku příznivější. Nedošlo tudíž ani k porušení ústavně zaručených práv stěžovatelky, neboť zákon o DPH byl aplikován i vyložen zcela v souladu s jeho zněním, smyslem a účelem.

V.
Závěr a náklady řízení

[33] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že kasační stížnosti nejsou důvodné, a proto je dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasačních stížnostech úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl v tomto řízení úspěšný, žádné náklady převyšující jeho obvyklou administrativní činnost nevznikly. Proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. února 2011

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu